

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחַל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו בשלחן המהור של
מרן מוהרא"ש שליט"א

שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת מְצוֹרַע תשס"ח

ידבר נפלאות ממשלת אמונת חכמים והתקרבות לצדיקים, וגדל האחריות המטלת על האיש בשר בנה, וידבר מענין שמוסיפים בה בצדיק, על ידי שנמצאים אצלו, ויזכיר על פרצה בצניעות וקדושת חול המועד, וידבר מענין השכיבות שבתפלות בצעקה בפסח לענין קול התרפן וכו', ויגלה עצות לעובדיא ולמעשה.

יצא לאור ערב שבת קדש לסדר מצרע תשע"ד
על ידי תלמידי מתיבתא 'מיכל הקדש' חסידי ברקלב
עיר הקדש ירושלים תובכ"א

הַכְּתָבֶת לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטְרָם הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכֵל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

בְּנֵאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכָל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129-42hd street

Brooklin N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל

rabbileser@gmail.com

לֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת מְצוֹרַע תּשס"ח

מְאָמֵר

וְאַרְבַּעַה אֲנָשִׁים הָיוּ מְצוֹרְעִים

בְּלֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּמַעֲרַח רֵאשׁוֹנָה, דִּבְר מוֹהֲרָא"ש ג"י דְבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, עַל פִּי הַבְּרִי רַבְנֵנוּ וְ"ל בְּלִקוּמֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן קס"ו, הַמְדַבֵּר מְאֵלֵי־שָׁע הַנְּבִיא; עֲזוּן שָׁם.

'בְּשִׁהְיוֹתָם אֶצֶל הַצַּדִּיק אִזּוּ יֵשׁ לוֹ מְמִשְׁלָה'

פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש ג"י, רַבְנֵנוּ וְ"ל אָמַר: 'בְּשִׁהְיוֹתָם אֶצֶל הַצַּדִּיק אִזּוּ יֵשׁ לוֹ מְמִשְׁלָה, כִּי אֵלֵי־שָׁע פְּעַם נִכְתַּב עָלָיו אִישׁ הָאֱלֹקִים וּפְעַם אֵלֵי־שָׁע סָתַם, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל (וְהָרַב בְּשִׁלּוּחַ מִד ע"ב): 'בְּשִׁהְיוֹתָם בְּנֵי הַנְּבִיאִים אֶצֶל הָיָה נִקְרָא אִישׁ הָאֱלֹקִים, וּבְשִׁהְיוֹתָם לְבָדוּ נִקְרָא אֵלֵי־שָׁע סָתַם; עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבְנֵנוּ וְ"ל.

הַנּוֹכְחִים בְּתוֹרַת הַצַּדִּיק מְמַשִּׁיכִים לוֹ מוֹחִין חֲדָשִׁים

וְהַסְבִּיר מוֹהֲרָא"ש ג"י, הִנֵּה רַבְנֵנוּ וְ"ל מְגַלֵּה לָנוּ בְּתוֹרָה זוֹ, שְׂאָף עַל פִּי שְׂאִין גְּדֹלַת הַצַּדִּיק נִמְדָּדַת כְּפִי מִסְפֵּר הָאֲנָשִׁים הַמְסֻתָּפְפִים בְּצִלוֹ, כִּי יִתְכַן שִׁיחֵיהָ צַדִּיק גְּדוֹל מְאֹד שְׂאִינוּ מְפָרְסֵם כָּלֵל בְּעוֹלָם, וְאֵף מְעַטִּים הֵם הַמְבַקְרִים בְּחִכְלוֹ וְכוּ', אֵף עַל פִּי כֹז, כְּשִׂאֲנָשִׁים בָּאִים אֶל הַצַּדִּיק, וְרוֹצִים לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ דִבְר ה', וְשׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת דְּבָרָיו, הֵם נוֹתְנִים לוֹ מְמִשְׁלָה, וְיִכּוּלִים לְהַבִּיא לוֹ

הַשְּׁפֶעַת הַמִּוֹחֵזִין, עַד שֶׁיִקְבַּל חֲדוּשֵׁי תוֹרָה נִפְלְאִים לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם, וּכְמוֹ שֶׁמְצִינּוֹ אֲצֵל רַבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, שֶׁבִּבְכָל מְקוֹם שֶׁשָּׁבְחוּ הַחֲבֵרִיא אֶת רַבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי עַל שֶׁגָּלָה לָהֶם סוּד נִפְלְאָ, אַחַר כֵּן אָמַר לָהֶם עוֹד חֲדוּשֵׁי תוֹרָה (לְקוּטְיֵי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן קכו), כִּי אֲמִירַת תוֹרַת הַצַּדִּיק הִיא כְּפִי הָאֲנָשִׁים הַנּוֹכָחִים בְּשַׁעַת הַדְּרוֹשׁ (לְקוּטְיֵי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן כ'). וְלִכֵּן כְּשֶׁבָּאִים אֲנָשִׁים בְּשָׂרִים עִם רְצוֹנוֹת וּכְפוּסִים מוֹכִיחִים לְשִׁמּוּעַ דְּבָרֵי תוֹרָה, נוֹתְנִים לוֹ מְמִשְׁלָה, וְנִשְׁפָּעִים עָלָיו מוֹחֵזִין חֲדוּשִׁים, וּמִתְחַדְּשִׁים חֲדוּשֵׁי תוֹרָה נִפְלְאִים, וְלִכֵּן הוּא דְּבָר גָּדוֹל לְבֹא בְּכָל פֶּעַם אֶל הַצַּדִּיק עִם תְּשׁוּבָה וְהִתְעוֹרְרוֹת חֲדָשָׁה, כִּי עַל יְדֵי זֶה גֹרֵם מְמִשְׁלָה קְדוּשָׁה אֶל הַצַּדִּיק, וּכְמוֹ שֶׁמְצִינּוֹ אֲצֵל אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא, שֶׁפֶעַם נִכְתַּב עָלָיו 'אֱלִישֶׁע' סֵתָם, וּפֶעַם נִכְתַּב עָלָיו 'אִישׁ הָאֱלֹקִים', כִּי כִּשְׁחִיו בְּנֵי הַנְּבִיאִים אֲצֵלוֹ, וּבָאוּ לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה וְדְבָרֵי נְבוּאָה, נִקְרָא 'אִישׁ הָאֱלֹקִים', כִּי הֵיטָה לוֹ מְמִשְׁלָה עֲלֵיוֹנָה, אֲבָל כְּשֶׁהִיָּה לְבַד נִקְרָא 'אֱלִישֶׁע' סֵתָם, כִּי עֲבַד עֲבוֹדָתוֹ בְּצִינְעָא, וְלֹא יָדְעוּ מִמֶּנּוּ כֵּלָל. כִּי כֵּן דָּרָךְ הַצַּדִּיקִים, שֶׁלִּפְעָמִים הֵם מְגַלִּים עֲצָמָם אֶל אֲנָשֵׁי הָעוֹלָם, וּמִתְקַרְבִּים אֲלֵיהֶם, וְלִפְעָמִים מִתְכַּסִּים עֲצָמָם וּמִתְרַחֲקִים מֵהֶם (לְקוּטְיֵי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן סג).

אֲצֵל אֱלִישֶׁע רָאוּ שֶׁבָּאוּ הֵיחָ מִפְּרָסָם וּבָאוּ הֵיחָ מִבְּנֵי

וְלִכֵּן יִתְכַּן שְׂיִתְיָה צַדִּיק מִפְּרָסָם גָּדוֹל מְאֹד בְּמִדִּינָה אַחַת – שֶׁהִמּוֹן נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִתְקַרְבִּים אֲלָיו וּמִתְחַמְּמִים לְאוּרוֹ הַבְּהִיר – וְאֵלוֹ בְּמִדִּינָה הַסְּמוּכָה אֵינוֹ חֲשׁוֹב כֵּלָל, וְשׁוֹב בְּמִדִּינָה אַחֶרֶת הוּא מִפְּרָסָם (לְקוּטְיֵי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן קלב), כִּי הִכַּל תְּלוּי כְּפִי הָאֲנָשִׁים שֶׁבָּאִים אֲלָיו לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ לְמוֹדוֹ, וְהֵם גֹּרְמִים לוֹ מְמִשְׁלָה וּפְרָסוֹם. וּכְמוֹ כֵּן מְצִינּוֹ אֲצֵל אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא, שֶׁמְצַד אֶחָד הִיָּה מִפְּרָסָם מְאֹד, עַד שֶׁהִיָּה שְׁמֵעוֹ הוֹלֵךְ עַד דְּמִשְׁק וְאָרֶם, וְנִעְמָן שָׂר צָבָא אָרֶם בָּא אֲלָיו

כְּדֵי לְהִתְרַפְּאוֹת מִצַּרְעֵתוֹ (מְלָכִים ב' פָּרָק ה'), אֲכָל מִצַּד שְׁנֵי מִצִּינוֹ שֶׁיֵּצְאוּ נְעָרִים קְטָנִים וּבָזוּ אוֹתוֹ מְאֹד, וְאָמְרוּ (שָׁם ב, כג): "עֲלֵה קִרְחַ עֲלֵה קִרְחַ", כִּי הִכַּל תְּלוּי כְּפֵי הַפָּרְסוֹם וְהַמְּמֻשָּׁלָה שָׁלוֹ.

הַחֲרִיטָה הַגְּדוּלָה שֶׁנֶּשֶׁה עַל כָּל הַמְּקָרְבִים לְצַדִּיק

וְעַל כֵּן עַל כָּל אֶחָד לְדַעַת, שֶׁמִּשְׁפָּלֶת עָלָיו אֲחֵרִיּוֹת גְּדוּלָה בְּהִתְקַרְבוֹתוֹ אֶל הַצַּדִּיק, כִּי פָּרְסוֹם הַצַּדִּיק תְּלוּי בּוֹ, וְעָלָיו לְהִזְהַר שֶׁלֹּא יֵצֵא, חֵם וְשָׁלוֹם, שֵׁם רַע עַל הַצַּדִּיק, וּכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת צַדִּיק סִימָן טו): 'כִּי שֶׁאֲוֹהֵב אֶת הַצַּדִּיק, צָרִיד לְשִׁמּוֹר אֶת הַצַּדִּיק, שֶׁלֹּא יֵצֵא עָלָיו שֵׁם רַע'. כִּי הִכַּל תְּלוּי כְּפֵי הָאֲנָשִׁים הַמְּתַקְרְבִים אֵלָיו, וְכֵן יִרְגִיל עֲצָמוֹ בְּאֲמוּנַת צַדִּיקִים בְּתַמְיִמוֹת וּבְכַשְׂיִמוֹת גְּמוּרָה, וַיֵּצֵאת כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר הַצַּדִּיק כִּי הוּא זֶה, דְּבַר קָטָן וְדְבַר גְּדוֹל, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יז, יא): "לֹא תִסּוֹר מִן הַדְּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין וְשְׂמֹאל" (לְקוֹמֵי מוֹדֵרִין חֵלֶק א' סִימָן קכג), וְלֹא יִהְיֶה הַפֶּרֶשׁ אֲצִלּוֹ בֵּין שְׁנֵי אֲמֹר לֹא הַצַּדִּיק לְעִשׂוֹת דְּבַר קָטָן אוֹ לְעִשׂוֹת דְּבַר גְּדוֹל, בְּכָל דְּבַר יִקְבַּל דְּבָרָיו בְּתַמְיִמוֹת גְּמוּרָה.

צָרִיד לְהִאֲמִין וּלְקַבֵּל מִהַצַּדִּיק גַּם הַדְּבָרִים הַקְּטָנִים

כִּי יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁמוֹכְנִים לְקַבֵּל מִן הַצַּדִּיק דְּבַר גְּדוֹל, הֵינּוּ שֶׁיִּגִּיד לָהֶם לְעִשׂוֹת אִיזוֹ עֲבוּדָה גְּדוּלָה וּבְכַדָּה, אֲכָל דְּבַר קָטָן – קָשָׁה לָהֶם לְקַבֵּל, כִּי נִדְמָה לָהֶם שֶׁהוּא פְּשוֹט יוֹתֵר מִדָּאִי, וְלֹא תֵצֵא מִמֶּנָּה שׁוֹם תּוֹעֵלֶת, וּכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל לְגַבֵּי אֲמִירַת ה'תִּקּוֹן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא תִקּוֹן גְּמוּרָה לְפָנֵם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיִּצְלוּ, אֲבָל דִּיקָא מַחֲמַת שֶׁהוּא דְבַר קָטָן וְקַל, בְּגֵי אָדָם מְזוּלָלִים בּוֹ, וְקָשָׁה לָהֶם לְהִאֲמִין שֶׁיִּהְיֶה לָהֶם תִּקּוֹן גְּמוּרָה עַל יְדֵי זֶה, וְכֵן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל שֶׁתִּקּוֹן גְּדוֹל

לבא על ציינו הקדוש ולומר העשרה מזמורי תהלים, ולתן "פרויטה" לצדקה בעבורו, וקשה לבני אדם להאמין שעל ידי "פרויטה" אחת לצדקה יקבלו תקוה, אבל זו נקראת אמונת צדיקים – לצית לכל דבריו, בין דבר גדול ובין דבר קטן, וכמו שמצינו אצל נעמן שר צבא ארם, כשבא לאלישע הנביא להתרפאות מצרעתו, אמר לו אלישע הנביא (מלכים-ב' ה, י): "הלוך ורחצת שבע פעמים בירדן וישב בשרך לך וטהר", ולא רצה נעמן להאמין, שבדבר קל כזה תהיה לו רפואה, ואמר (שם): "הלא טוב אמנה ופרפר נהרות דמשק מפל מימי ישראל" וגו', אבל עבדיו אמרו לו (שם): "דבר גדול הנביא דבר אליך הלא תעשה, ואף כי אמר אליך רחין וטהר", שאם אלישע היה אומר לך לעשות דבר של טרח גדול – בודאי היית עושה, קל וחומר שאמר לך דבר קל, וכן עשה ונטהר. הרי רואים שלפעמים דיקא מחמת קלות הענין אדם נמנע מלהאמין בדברי הצדיק, ועל ידי זה יכול להפסיד תקוה גדולה, ולכן אשרי מי שמכנים בעצמו אמונת חכמים בתמימות ופשיטות גמורה, ומצית לכל דברי הצדיק, הן דבר קטן והן דבר גדול, וכן משתדל בכל פעם לבוא אל הצדיק ולתן לו ממשלה, ונזהר מאד לא לגרם לו איזה צער או שם רע, חס ושלום, כי אז רב טוב הצפון והגנוז יזכה בזה ובכא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

'הוא קדוש, ומשרתו אינו קדוש'

וקשר מזהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל להפטרות השבוע בקשר נורא ונפלא מאד. כי הנה מצינו בהפטרות פרשת השבוע ענין גיחזי ובניו, וכמו שכתוב (מלכים-ב' ג, א): "וארבעה אנשים היו מצרעים פתח השער" וגו', ואמרו חכמינו הקדושים (פנהדרין קו ע"ב): 'אלו גיחזי ושלשה בניו'. כי גיחזי היה משרת אלישע

הַנְּבִיא, אֲבָל לֹא הִתְנַהַג בְּשׂוֹרָה, וְעָשָׂה מַעֲשֵׂה נִבְלָה, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵכוֹת י' ע"ב): 'הוּא קְדוּשָׁה, וּמִשְׁרָתוֹ אֵינוֹ קְדוּשָׁה'. וּבְשָׁעָה שֶׁנֶּעְמָן נִתְרַפָּא מִצְרַעְתּוֹ רָצָה נֶעְמָן לִפְנֵי מִתְנַהֵל לְאֵלִישַׁע, אֲבָל אֵלִישַׁע לֹא רָצָה לְקַבֵּל, וְהִלֵּךְ גִּיחִזִּי וְרֹדֵף אַחֲרֵי נֶעְמָן וְאָמַר לוֹ שֶׁקָּרָא, שֶׁאֵלִישַׁע שָׁלַח לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מִתְנַהֵל, וְנָתַן לוֹ, וּבְשִׁחֻזָּר, קָלַל אוֹתוֹ אֵלִישַׁע, שֶׁצְרַעַת נֶעְמָן תִּדְבַק בּוֹ וּבְזֵרְעוֹ, חֲרִי יִתְכַן שִׁיחֵיהָ אָדָם מִשְׁרַת לְצַדִּיק אֲמַתִּי, וְיִסְתַּכַּב אֲצִלּוֹ, וְאִם עַל פִּי כֵן יַעֲשֶׂה מַעֲשֵׂה נִבְלָה וְיִגְרַם שֵׁם רַע אֶל הַצַּדִּיק, וְיֹאמַר לְאֲנָשִׁים שֶׁקָּרָא שֶׁהַצַּדִּיק צְרִיךְ אֶת הַכֶּסֶף וְהַמִּתְנַהֵל שֶׁלָּהֶם, וְהוּא בְּעֵצְמוֹ גּוֹרֵם שִׁיתְרַחֲקוּ בְּנֵי אָדָם מִן הַצַּדִּיק, חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁאֵלֵינוּ דְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁבְשָׁעָה שֶׁבְּנֵי הַנְּבִיאִים הָיוּ אֲצִל אֵלִישַׁע, הָיָה נִקְרָא "אִישׁ הָאֱלֹקִים", כִּי הָיוּ אֲנָשִׁים בְּשָׂרִים וְצַדִּיקִים, אֲבָל בְּשָׁלָא הָיוּ בְּנֵי הַנְּבִיאִים אֲצִלּוֹ, וּבִפְרָט שֶׁהָיָה אֲצִלּוֹ מִשְׁרַת שֶׁגָּרַם לוֹ שֵׁם רַע, חֵם וְשָׁלוֹם, נִקְרָא 'אֵלִישַׁע' סֵתֵם, וְלִכֵּן עַל כֵּן אֶחָד לְמִסַּר נַפְשׁוֹ לְהִתְקַרֵּב אֶל צַדִּיק אֲמַתִּי, וְלִצִּית לְכָל דְּבָרָיו בְּאִמוּנָה פְּשוּטָה, וְאִזּוֹ יִגְרַם לְהִתְקַדֵּשׁ שֵׁם שְׁמִים וְשֵׁם הַצַּדִּיק עַל יְדוֹ, וְתִהְיֶה זְכוּת הַרְבִּים תְּלוּיָה בּוֹ.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים אֶל צַדִּיקִים אֲמַתִּיִּים וְלִקְדֹשׁ שֵׁם שְׁמִים בְּעוֹלָם, עַדִּי נִזְכֶּה לְרֹאוֹת בְּגִאֲלָתָן וְיִשְׁעֵתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

בְּקֹר שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרָשַׁת מְצֹרַע תשס"ח

מְאָמֵר

הַתְּעוֹרְרוֹת לְקִדְשַׁת חוֹל הַמוֹעֵד

בְּשַׁבַּת קִדְשׁ בַּבֶּקֶר, בְּעַת קִידּוּשָׁא רַבָּא, דְּבַר מוֹתְרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים
מְאֹד בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל רַבְּנֵנוּ ו"ל בְּמַעֲשֵׂה מַמְלַךְ וְקִיּוּם מַעֲשֵׂה ב' דָּף ל"ו, עַנְן שָׁם.

רַמְזוּ וְאַזְהַרְהוּ לְהַשִּׂיא הַבְּנִים בְּצִעֲרֵיכֶם

פִּתְחָה וְאָמַר מוֹתְרָא"ש נ"י, רַבְּנֵנוּ ז"ל מִמְשִׁיךְ לְסַפֵּר, וְיַחֲזִי הַיּוֹם וְחַיָּה מְלַךְ אֶחָד
זְמוּ, וְחַיָּה לוֹ בֶּן יַחֲדֵי, וְהַשִּׂיא אוֹתוֹ – כִּי הִנֵּה זוֹחֵי אַחַת מִמְצֹוֹת הָאֵב עַל
הַבֶּן, לְהַשִּׂיאָהּ אִשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ תְּקֻדוֹשִׁים (קִדּוּשֵׁין ל' ע"ב), וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֵה
לְחַתֵּן אֶת בְּנָיו בְּשֵׁהֶם צְעִירִים, קֹדֶם שֶׁיִּגְיַעוּ לְפָרְקֵם, כְּדֵי שֶׁיִּהְיוּ שְׂמוּרִים מִן
הַחַמָּא, וְיִקְיֵמוּ בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ.

מַעֲשִׂיךְ וְקַרְבִּיךְ וּמַעֲשִׂיךְ יִרְחַמְדֵּי.

וּמִסַּר מְלַבּוֹתָ לְבָנָי – וְהַנֵּה בְּזֶה טַעְהָ הַמְּלַךְ מְאֹד, כִּי לֹא צְרִיכִים לְמִסַּר אֶת
הַמְּלַכּוֹת לְבָנָי בְּעוֹדוֹ בַּחַיִּים חַיּוֹתוֹ, כִּי זֶה יִכּוֹל לְגַרֵם יִשׁוֹת וְגִאוּת גְּדוּלָה לְבָנָי,
וּכְמוֹ שֶׁקָּרָה אַחַר כֵּן, רַק עָלְיוֹ לְהַנִּיחַ אֶת הַבֶּן עַל בְּחִירָתוֹ, וְאִם יִזְכֶּה מִצַּד
מַעֲשִׂיו לְמַלְכוּת, אֲשֶׁרֵי לוֹ, וְכְמוֹ שֶׁאָמַר עַקְבִּיא בֶּן מַחְלֵלָאֵל לְבָנָי (עֲדוּוֹת ה', ז):

‘מעשיך יקר בוד ומעשיך ירחקוד’.

הזיירות מנאות שיכולה להביא לכל הרעות

אמר הַבֵּן מִלֵּךְ, שִׁילָךְ ויטיל עִם אִשְׁתּוֹ בַיּוֹם, כִּדֵי שֶׁתְּהִיָּה רִגְלָהּ בְּאֵוִיר הַיּוֹם
 פֶּן, חֵם וְשִׁלּוֹם, מִכְּרַחִים בְּאִיזוֹ פֶּעַם לְבָרַח בַּיּוֹם, וְהִלֵּךְ עִם אִשְׁתּוֹ עִם הַשָּׂרִי
 מְלוּכָה וּפְרָשׁוֹ בַּסְּפִינָה, וְהָיוּ שָׁם שְׂמֵחִים וּמְשֻׁחָקִים מְאֹד, אַחַר כֵּן אָמְרוּ
 שׁוֹפְשִׁיטוֹ כָּלֵם בְּגִדֵיהֶם (הָיוּ הַבֵּן מִלֵּךְ עִם הַשָּׂרִי מְלוּכָה שֶׁהָיוּ שָׁם בַּסְּפִינָה הַתְּיַעֲצִי מִחַמַּת
 שְׂמֵחָה, שֶׁהָיוּ כָּלֵם פּוֹשְׁטִים אֶת בְּגִדֵיהֶם, וְכוּ עֲשׂוּ), וְלֹא נִשְׂאָר עֲלֵיהֶם כִּי אִם הַפְּתִנָּת,
 וְהָיוּ מִתְחַזְּקִין לְעֵלּוֹת עַל הַתֶּרֶן, וְהָיָה הַבֵּן מִלֵּךְ הַנַּ"ל מִתְחַזֵּק לְעֵלּוֹת לְשָׁם –
 כִּי מִיִּשּׁוֹת וְגֵאוֹת יוֹצֵא שְׂחוֹק וְהוֹלְלוֹת, וּמְשֻׁחָק וְהוֹלְלוֹת יוֹצֵאת פְּרִיצוֹת
 וְתוֹעֵבוֹת רְעוֹת רַחֲמֵנָא לִיְצִלָּן, כִּי מִיֵּד שֶׁקֶבֶל הַבֵּן מִלֵּךְ אֶת הַמְּלוּכָה וְנִכְנָסָהּ
 בּוֹ יִשּׁוֹת וְגֵאוֹת, מִזֶּה בָּא לִידֵי שְׂחוֹק וְהוֹלְלוֹת, וְאַחַר כֵּן בָּא לִידֵי פְּרִיצוֹת
 וְתוֹעֵבוֹת רְעוֹת, לְפָשֵׁט בְּגִדָיו וְלְעֵלּוֹת עַל הַתֶּרֶן בְּתַכְלִית הַגֵּאוֹת, כִּי גֵאוֹף
 וְגֵאוֹת תְּלוּיִם זֶה בְּזֶה, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְשִׁלֵּי ה, כו): ‘יֵאָשֶׁת אִישׁ נֶפֶשׁ יִקְרָה תְּצוֹד’
 (לְקִיטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן יא), וְעַל יְדֵי שֶׁהִיָּתָה בּוֹ גֵאוֹת, וְגַם נִכְנָס לְקַלְפַּת הַלִּיְצָנוֹת
 וְהוֹלְלוֹת, הָרִי נִפְתְּחוּ לְפָנָיו שְׁעָרֵי הַגֵּיְהֵנוֹם רַחֲמֵנָא לִיְצִלָּן, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֲבוּדָה זֶרַח יח ע"ב): ‘כָּל הַמִּתְלוֹצֵץ נוֹפֵל בְּגֵיְהֵנוֹם, וְלִכֵּן עַל אָדָם
 לְשִׁמּוֹר עֲצָמוֹ מְאֹד מְשֻׁחָק וּמִן הוֹלְלוֹת, שְׂלֵא יָבוֹא לִידֵי תוֹעֵבָה, חֵם וְשִׁלּוֹם.

מחאה נגד הרעה חולצה של הטיילים בהסר צניעות

והנה בשבת שלפני פסח נוהגין בכל תפוצות ישראל שהרב דורש "דרשת של שבת הגדול", ודורשים בהלכה ובהגדה ובהלכות החג, אבל מנקדה אחת של החג שוכחים לדרוש, והוא מעגני קדשת "חול המועד" והטיילים שמטיילים בו,

כי בזמן האחרון התחיל להתפשט נגע רע, רחמנא ליצלו, שעושים מיזילים של זוגות זוגות ביחד, בגנות ובפרדסים ובאניות וכו', והולכים למקומות שלא הולכים כל השנה, ובאים לידי פריצות ותועבות רעות, רחמנא ליצלו, והוא דבר המור מאד, והקדמונים כבר הזהירונו על זה, וכמוכא בשלחן ערוך (ארה חיים סימן תכ"ט סעיף ד'): 'חובבים בית דין להעמיד שומרים ברגלים, שיהיו משוטטים ומחפשים בגנות ובפרדסים ועל הנהרות, שלא יתקבצו שם לאכול ולשתות אנשים ונשים ויבואו לידי עברה, וכן יזהירו בדבר זה לכל העם שלא יתערבו אנשים ונשים בבתיהם בשמחה ולא יפושכו ביין שמא יבואו לידי עברה, אלא יהיו בלם קדושים, עין שם, ותקנו על שם זה תעניות שני וחמישי ושני אחר המועדות, כדי לכפר על העם, אם היה איזה המא, הם ושלום. ולכן החכם שענינו בראשו יזהר וישמר מאד מכל מיני התקבצות כאלו, וילך עם בני ביתו לאיזה מקום משמר לכבוד החג, ויזכר שהימים נקראים "חול המועד" כי יש בהם שניהם "חול" ו"מועד", שאף שמוצד אחד הם ימי "חול", אבל הם גם "מועד", ומצוה להרבות בהם בתפלה ובשעורי תורה, כי בחול גמור הלא טרוד על פרנסתו ואין לו זמן, אבל בחלו של מועד יש לו זמן פנוי, ומלא אותו עם שעורי תורה כפי יכולתו.

ובזכות שמירת קדשה וטהרה, ובזכות למוד התורה, ושפיע עלינו השם יתברך חג פשר ושמחה, ונזכה לראות בגאולתן של ישראל במהרה בימינו, אמן ואמן.

בְּקֹר שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת מְצוּרַע תּשס"ח

מְאָמֵר

שְׁתֵּי צִפְרִים חִיּוֹת מְהוֹרוֹת

בְּסֻעָדָה שְׁלִישִׁית, סֻעָדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבַרְי רַבְנּוּ ז"ל בְּלִקְוֵי מוֹהֲר"ן חֲלָק א' סִימָן ר"א הַמְדַבֵּר מִחַג הַפֶּסַח, עִנֵּן שָׁם.

בְּפֶסַח צוֹעֲקִים בְּתַפְלָה, וְעוֹד בְּמַח בְּגִלוֹת

פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, רַבְנּוּ ז"ל אָמַר, מְרַמְזוּ בְּתַרְגוּמָם (אִיכָּה ב, ז): שְׁבַפְסַח צוֹעֲקִין בְּתַפְלָה, כַּמּוּבָא עַל פְּסוּק: "קוֹל נְתַנּוּ בְּבֵית ה' בַּיּוֹם מוֹעֵד", בְּקַל עָמָא דְּמִצְלִין בְּחֵנָא דְּפֶסַחָא, עִנֵּן שָׁם בְּתַרְגוּמָם (מְשַׁלֵּי י, ט): "צִדְקָה תִּצְלִיל מוֹפְנוֹת" רְאִישֵׁי תְּבוֹת מוֹצ"ת. סְגָלָה לְחַלֵּי נוֹפֵל, רַחֲמֵנָא לְצַלֵּן, לְפִזֵּר צִדְקָה – פִּזֵּר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים (תַּהֲלִים קי"ב, ט): רְאִישֵׁי תְּבוֹת נִפְלִי; עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבְנּוּ ז"ל.

הַצֵּעָקָה בְּתַפְלָה לְהוֹלִיד הַמוֹחִין מִתַּעֲלוּמָתָם

וְהַסְבִּיר מוֹהֲרָא"ש נ"י, כִּי הִנֵּה עִנֵּן צֵעָקָה בְּתַפְלָה מְבַאֵר בְּמָקוֹם אַחַר בְּדַבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל (לְקוֹטֵי מוֹהֲר"ן חֲלָק א' סִימָן כ"א), שֶׁהוּא בְּדֵי לְהוֹלִיד אֶת הַמוֹחִין, כִּי בְּתַפְלָה מִחַ אָדָם הוּא בְּתַכְלִית הַקְּטָנוּת, וְעֵדִין אֵינוֹ זוֹכֵה לְהַרְגִּישׁ אֶמְתַּת מִצִּיאוֹתוֹ

יִתְבָּרַךְ הַחֹפֶף עָלָיו תְּמִיד, וְהוּא בְּדַגְמַת עֶבֶר בְּמַעֵי אָמוּ – שִׁשּׁוּרָה בְּתַכְלִית
הַקְּטָנוֹת, אֲבָל עַל יְדֵי שְׁצֻעַק בְּתַפְלָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהַקּוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים
פּוֹנְעִין בְּמוֹחוֹ, עַל יְדֵי זֶה נוֹלָדִים הַמוֹחִין, וְזוֹכָה לְצֵאת מִקְטָנוֹת לְגְדֻלוֹת, וְהוּא
בְּדַגְמַת צֵעֶקַת הַיּוֹלָדֹת, שְׁצֻעַקַת ע' קָלִין לְפָנֵי הַלֵּידָה (לְקוּשֵׁי מוֹחֶרֶץ חֶלֶק א' סִימָן
כט). וְלִכֵּן דִּיקָא בְּחַג הַפֶּסַח צוֹעֲקִין בְּתַפְלָה, כִּי אִזּוּ יֵצְאוּ נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
מִמְצָרִים, וְנִעְשׂוּ עִם הַנִּבְחָר לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ה, לד): "אוֹ
הַנֶּפֶשׁ אֲלֵקִים לִקְחַת לוֹ גּוֹי מִקֶּרֶב גּוֹי" וְגו', וְיֵצְאוּ מִתַּכְלִית הַקְּטָנוֹת לְתַכְלִית
הַגְּדֻלוֹת, וְכַמְבֹאֵר הַרְבֵּה בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל (פְּרִי עֵץ חַיִּים שְׁעַר הַפֶּסַח), שֶׁבְּלֵיל פֶּסַח
יּוֹצְאוֹת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִמוֹחִין דְּקְטָנוֹת לְמוֹחִין דְּגְדֻלוֹת, וּמֵאִיר עֲלֵיהֶם אוֹר
גְּדוֹל מְאֹד, וּבְשִׁבְלֵי זֶה אוֹמְרִים אֵת הַהַגְדָּה בְּקוֹל רֶם (לְקוּשֵׁי מוֹחֶרֶץ חֶלֶק א' סִימָן כ'),
כִּי הַגְּאֻלָּה הֵיטָח עַל יְדֵי קוֹל, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים כו, ז): "וְנִצְעַק אֵל ה' אֲלֵקֵי
אַבֹּתֵינוּ וַיִּשְׁמַע ה' אֵת קוֹלֵנוּ" וְגו', וְכֵן בִּימֵי הַפֶּסַח צוֹעֲקִין בְּתַפְלָה, כִּי חָפַל
בְּכַדֵי לְהוֹלִיד אֵת הַמוֹחִין, וְלִזְכּוֹת לְדַבְּרוֹת אֲמִתִּית בּוֹ יִתְבָּרַךְ.

הַשִּׁיבוֹת בֵּין קוֹל הָאוֹזֵיבִים לְקוֹל הַמַּתְפַּלְלִים

וְהִנֵּה רַבְּנֵי ז"ל מְבִיא רְאִיָּה מִפְּסוּק בְּמוֹנֵלֶת אֵיכָה (פָּרָק ב, ז): "קוֹל נְתַנּוּ בְּבֵית ה'
כִּיּוֹם מוֹעֵד", וְתַרְגּוּמוֹ: 'בְּקֹל עַמּוֹ דְּמִצְרַיִם בְּחֻגָּא דְּפֶסְחָא', וְלִכְאוּרָה יִפְלֵא, לְמַה
יְדַמָּה הַפֶּסוּק אֵת הַקּוֹל שֶׁל הָאוֹזֵיבִים הַרְשָׁעִים בְּשַׁעַת הַרְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּתַשְׁעָה בָּאָב, אֵל קוֹל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים שְׁמַתְפַּלְלִים בְּהַתְעוֹרְרוֹת
וּבְהַתְלַהֲבוֹת בְּחַג הַפֶּסַח, אֲבָל הָעֲנִיָּן מְבֹאֵר, כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים נְתַנּוּ סִימָן
לְקַבֵּיעַת הַמוֹעֲדִים: אֵת ב"ש ג"ר ד"ק וכו' (עֵינֵי טוֹר אֲרַח חַיִּים סִימָן תכח). וְהַסִּימָן
הָרֵאשׁוֹן הוּא אֵת, הֵינּוּ יוֹם א' שֶׁל פֶּסַח חָל תְּמִיד בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁחָל תַּשְׁעָה
בָּאָב, הָרֵי שֵׁישׁ קָשֶׁר בֵּין יוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח לְתַשְׁעָה בָּאָב, וְגַם אָמַר רַבְּנֵי

ו"ל, שבשעה שאוכלין ביות מרור בליל פסח, יש לבזבז על המרידות של חרבן בית המקדש בתשעה באב, שנזכה כבר לגאלה, ולבזבז שפיר מרמז בפסוק של חרבן הבית, את הקולות הקדושות של תפלות חג הפסח, כי מרמזים לנו גם התקוה, שעל ידי שנצטק אל השם ותברך בתפלותינו, ובפרט בחג הפסח, על ידי זה נזכה לבנות המוחין שלנו, שהוא גם ענין בנין בית המקדש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות לג ע"א): 'כל מי שיש בו דעה באלו נבנה בית המקדש בימיו, ועל ידי זה סוף כל סוף נזכה לגאלה.

השיבות לצדקה שמצלת ממיתה וחלי נופל

ובנה מוכן המושד דברי רבנו ז"ל, צדקה תציל מ'מות ראשי תבות מצ"ת, כי ענין של צדקה הוא גם בן ענין של גדלות המוחין, שיש לו רחב לב וטוב עין לתת מתנת ידו לכל נצרך, ואינו מפחד שיחסר מהונו ורכושו, ועל ידי שאדם עושה צדקה וחסד עם הבריות, יוצא מקטנות לגדלות, וכמו שכתוב (תהלים לב, א): 'אשרי משפיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קס). ולכן רואים בחוש שפחג הפסח כל ישראל עוסקים ביותר בצדקה וחסד, ונקבעה הלכה בשלחן ערוך (ארח חיים סימן תכט) לתת מעות חטים לעניי ישראל על חג הפסח, וזה מציל ממות רחמנא ליצלק, שהוא ענין של ירידה ונפילה, וכמו שכתוב (בראשית לו): 'וימלך וימת', כי מי שנופל בדעתו ונכנס לקטנות המוחין, זה נחשב כמות, רחמנא ליצלק, והוא ענין חלי נופל, רחמנא ליצלק, ש'לוחצים הדמים על מוחו וגורמים לו נפילה, רחמנא ליצלק' (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כט). אכל על ידי שאדם מתגבר לעשות צדקה וחסד עם אחרים, הוא מרחיב את מוחו, ויוצא מקטנות לגדלות, ונצל מחלי נופל, חס ושלום, שזהו פ'זר נ'תן ל'אביונים ראשי תבות נפ"ל, שעל ידי שמפזר מעותיו לצדקה הוא נצל מחלי זה, ולכן כל דברי רבנו ז"ל באן מקשרים יחד, כי על ידי צעקה

בַּתְּפִלָּה בְּפֶסַח, וְכֵן עַל יְדֵי צְדָקָה וְחֶסֶד בְּפֶסַח, מוֹלִידִין הַמּוֹחִין, וְיוֹצְאִין מִקְטָנוֹת לְגַדְלוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה נִצּוֹלִין מִמּוֹת וּמִנְפִילָה, וְזוֹכִין לְחַיִּים טוֹבִים וְאַמְתִּיּוּם.

וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֵה לְהַכְנִים כַּחוֹ בַּתְּפִלָּה וְלִצְעַק מֵעַמֶּק הַלֵּב, וּבִכְרַט בְּחַג פֶּסַח הַקְּדוֹשׁ, וְכֵן לַעֲשׂוֹת הַרְבֵּה צְדָקָה וְחֶסֶד עִם אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַבוֹד חֹג הַפֶּסַח, כִּי עַל יְדֵי זֶה יִהְיוּ נִשְׁפָּעִים עָלָיו מוֹחִין קְדוֹשִׁים, וְיִהְיֶה נִצּוֹל מִכָּל רַע בָּזֶה וּבְבֹא לְנִצְחָה, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ.

שְׁמֵי הַצְּפָרִים בָּאוֹת לְכַפֵּר עַל עֲוֹן גְּלוּתֵנוּ

וְקָשֶׁר מוֹחֵרָא"ש נ"י אֵת הָעֲנָנִים הַנ"ל לְפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקָשֶׁר נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה מְצִינּוּ בְּפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעַ אֵת מְהֵרַת הַמְּצָרַע, שֶׁהַצָּרָף לְהִבִּיא שְׁמֵי צְפָרִים חַיּוֹת מְהוֹרוֹת לְמְהֵרָתוֹ, וַיֵּשׁ לְהַכִּין מַהוּ עֲנָנֵי שְׁמֵי צְפָרִים דִּיקָא לְמְהֵרַת הַמְּצָרַע. אֲבָל הִנֵּה מְבֹאֵר בַּסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ "נְעָם אֱלִימֶלֶךְ" (סוּף פִּרְשֵׁת מְצוּרַע) שֶׁהַשְּׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁנִּקְרָאת צְפוּרָה, הִיא עֲמֻנָה בְּגִלּוּתֵנוּ, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי כו, ח): "בְּצְפוּרָה נִוּדְדַת מִן קִנְיָה" וְגו', וְכִדְאִיתָא בְּתַקּוּנֵי זֵהר (בַּתְּקֻמָּה דף א' ע"ב): "לִית צְפוּרָה אֵלָא שְׁכִינְתָא" וְכו', וְהִיא הִלְכָה בְּגִלּוֹת עֲמֻנָה שְׁמֵי פְעָמִים, אֶחָד בְּחֶרֶבֶן בֵּית רֵאשׁוֹן, וְאֶחָד בְּחֶרֶבֶן בֵּית שְׁנִי. וְהִנֵּה עַקֵּר פְּגָם הַמְּצָרַע הוּא עַל יְדֵי שְׂדֵבֶר לְשׁוֹן הָרַע וְהַרְבֵּה שִׁנְאָת חֲנָם בְּעוֹלָם, שְׂזֵה הִיָּה עַקֵּר גָּרָם חֶרֶבֶן בֵּית שְׁנִי, וְחֲכַמֵּינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (עֲרִכִין טו ע"ב) שֶׁהַמְּדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע מְגִדִיל עוֹנוֹת, כְּנֶגֶד עֲבוּדָה זְרָה גְלוּי עֲרִיזוֹת וְשְׁפִיכוֹת דָּמִים, שֶׁהֵם גָּרְמוּ חֶרֶבֶן בֵּית רֵאשׁוֹן. נִמְצָא, שֶׁפְּגָם הַמְּצָרַע כּוֹלֵל שְׁנֵי הַחֶרֶבֶנוֹת בְּיַחַד, וְלִכֵּן מְבִיא שְׁנֵי צְפָרִים חַיּוֹת מְהוֹרוֹת, לְכַפֵּר עַל שְׁנֵים לְשְׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה הַנִּקְרָאת צְפוּרָה.

ללקת בגלות בשני התרבותות. וזוהי כלליות התרבותות היצר הרע באדם הן בימי נעוריו והן בימי זקנותו, כי בימי נעוריו מתגבר בו היצר של שלשלת עוונות הנ"ל, ובימי זקנותו מתגבר בו היצר של לשון הרע ושנאת הנם, רחמנא ליצלו, ולכן צריך לשוב בתשובה על שניהם, ולהרבות אהבה ורעות בעולם, ועל ידי זה יתקן את אשר גרם גלות השכינה, ויקרב את הנאלה.

זאת תהיה תורת המצרע – ודבר דבורים קדושים של תורה ותפלה

והנה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל, בענין צעקה בתפלה בהג הפסח, וכן בענין צדקה וחסד לכבוד ההג, מאירים הדברים של תקון פגם המצרע מאד, כי חכמינו הקדושים אומרים (יגרא רבה טו, ז) לגבי צפרי המצרע, אליו צפריא קולניו (אלו הצפרים בעלי קול הם), אמר הקדוש ברוך הוא: יבא הקול ויכפר על הקול, עין שם, שעקר תקון המצרע תלוי בתקון קולו, כי על ידי שפגם קולו בלשון הרע ושנאת הנם, ונכנס לקטנות המוחין, וגרם מה שגרם, הרבן הפית וחרבן המוחין, עקר תקונו הוא גם כן על ידי קולו, שיתקן קולו עם דבורים קדושים של תורה ותפלה, וכמו שכתוב (יגרא יד, ב) זאת תהיה תורת המצרע וגו', שבמקום שהכנים דבורו בדבורים פגומים, עכשו ודבר דבורים קדושים של תורה ותפלה, וכן במקום שעשה פרודים ומחלקת בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, עכשו יעשה צדקה וחסד עם קולו, וירבה שלום ורעות בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, ואז יבא הקול ויכפר על הקול, כי על ידי קול דקדשה יוליד המוחין שלו, ויצא מקטנות לגדלות, ויכפר על עונו. נמצא, שעקר טהרת המצרע הוא בדגמת יציאת מצרים, שיצא הדבור והדעת מן הגלות, ונתרבה השלום והאהבה בעולם, ועל ידי שצועקין קולות דקדשה בפסח, ומרבין בצדקה וחסד מקרבין את הנאלה.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹכְנֵנוּ, לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹנוּ קִדְשַׁת יָמֵים אֱלֹהֵינוּ וְנִזְכֶּה לְהַרְבּוֹת
מְאֹד בְּתַפְלָה וּבְעֵקֶה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכֵן לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֶסֶד עִם כָּל אַחֵינוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְכַבּוֹד הַהַגָּה, וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל מִינֵי
הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְנִזְכֶּה לְרְאוֹת בְּגִאֲלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
וְכִימִי צִאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם יִרְאֵנוּ נִפְלְאוֹת בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.